

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

X. Procurationes Legatorum gravissimam in Galliis querelam excitaverunt. Ei occasionem præbuit auri sacra fames. Episcopi Gallicani Paschalem secundum orant ut legationem suam tribuat cuidam Episcopo ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

gationis eorum, exemplo petito à procuratoribus qua debentur Episcopis pro visitatione. Præterea Gregorius novam anno millesimo septuagesimo nono clausulam adjecit juramento Metropolitanorum, quando Pallium recipiebant, qua cogebantur ad suppeditandos sumptus necessarios Legatis, quoties per provincias eorum iter agerent ad legationem suam euntes, ut eo pacto certi essent sumptus eisdem Legatis necessarij: *Legatum Romanum eundo & redeundo honorifice tractabo, & in suis necessitatibus adjurabo.* Constat sanè Gregorium secundum anno septingentesimo vigesimo secundo, Clericis ac nobilibus laicis commendasse Bonifacium, quem in Germaniam mittebat ad convertendos infideles, eosque hortatum esse ut sumptus ei alendo suppeditarent. Hæc sunt Gregorij verba in epistola quarta: *Cui hortamur ob amorem Domini nostri Jesu Christi & Apostolorum ejus reverentiam ut in omnibus solatia exhibeatis, eumque in nomine Jesu Christi recipiatis, ut scriptum est de suis discipulis: Qui vos recipit, me recipit. Providentes insuper necessaria itineris ejus, comitesque tribuentes. Cibum etiam, ac potum, vel si quid egerit, largientes &c.* Gregorius inquam secundus clerum ac nobiles laicos hortatus est ut impendia necessaria Bonifacio præberent. Verùm contributio illa infra mediocritatem subsistebat, quòd exigui admodum sumptus sufficerent homini frugaliter viventis & Apostolorum virtutibus æmulanti, ac præterea contributio illa sponte fiebat. At cum Legati in provincias accederent cum pompa & splendore comitatu, necessarij erant immensi sumptus; adeoque contributio propter illos imperata personas ecclesiasticas opprimebat, quæ cogebantur eam pendere pro visitatione, tamen Legati ad eas non accederent. Quare Innocentio tertio visum est ut modus quidam iis rebus adhiberetur, edito in eam rem canone in Concilio Lateranensi anno millesimo ducentesimo decimo quinto, qui tamen non admodum iniquus est Legatis.

X. Hæ Legatorum procuraciones gravissimam in Galliis querelam excitaverunt. Etenim Episcopi videntes perpetuam velut reciprocationem Legatorum Roma venientium, ac statim abeuntium antè quàm eis licuisset mala provinciarum introspicere, ac per consequentiam antè quàm iisdem malis remedia adhibuissent, cum id, inquam, Episcopi cernerent, dicebant Summos Pontifices potius studere augendis suorum fortunis quàm sanandis subjectorum malis. Ita enim ad Paschalem secundum scribit Ivo Carnotensis Episcopus: *Cum enim à later*

vestro mittitis ad nos Cardinales vestros, tanquam filios uterinos, quia in transitu apud nos sunt, non tantum non possunt curanda curare, sed nec curanda prospicere. Inde est quòd multi Præpositorum facta gladio lingue ferire cupientes, dicunt sedem apostolicam non subditorum quaerere sanitatem, sed suam aut lateralium suorum quaerere commoditatem. Et quoniam mos mittendorum Legatorum prævaluerat, Episcopi Gallicani, non sperendam occasionem rati, eum vertere studuerunt in commodum regni. Etenim quemadmodum ducentis antè annis contenderant ne cuiquam Episcoporum Gallicanorum concederetur legatio sedis apostolicæ, nullusque præterea perpetuus Legatus mitteretur in Gallias, nunc Paschalem orant ut legationem suam tribuat Episcopo cuiusdam transalpino, qui penitus introspicere poterit provinciarum morbos eisque remedium adhibere per se aut per relationes ad sedem apostolicam mittendas. Addunt autem cupere se in primis ut ministerium illud delegetur Hugoni Archiepiscopo Lugdunensi, qui præclare admodum in eo se gesserat sub Gregorio septimo & Urbano secundo. *Alicui transalpino legationem sedis apostolicæ injungatis, qui & vicinè subrepentia mala cognoscit, & ea vel per se vel per relationem ad sedem apostolicam maturius curare prævaleat.*

XI. Tandem diversæ vexationes quæ regna afflixerunt ob frequentiam Legatorum, qui prætextu disciplinæ ecclesiasticæ sæpe numero se negotiis publicis immiscebant, & marsupia sua inflabant, Episcopos & populos in fastidium harum legationum vertebant, ut colligi potest ex Matthæo Parisio variis in locis. Quod auctum est ob inutilitatem horum sumptuum. Nam judicia à Legatis lata in synodis regni interdum Romæ mittebantur in irritum parte inaudita altera. Hinc illæ lacrymæ Ivonis Carnotensis ad Paschalem secundum scribentis ob Thefaurarium Ecclesiæ Cabilonensis, cujus possessione Drogo quidam deturbatus fuerat iudicio Concilij generalis Galliarum apud urbem Pictaviensem habiti à Legatis sedis apostolicæ: *Confirmantibus eisdem Cardinalibus iudicium nostrum, (inquit Ivo in epistola xcvi.) ex ratione & auctoritate iudicavimus non fuisse canonicam investituram.* Interim Drogo restitutus fuerat à Summo Pontifice, inauditis iis quorum intererat. Unde occasionem sumit Ivo affirmandi modum hunc agendi efficere ut inutilis omnino sit celebratio horum Conciliorum: *Quid etiam ultra valebunt celebranda Concilia, quorum per unius personam delationem irrita sicut quantalibet auctoritate facta iudicia? Unde rogamus sanctiss.*

Vide supra lib. 1. cap. 2. §. 1. & 1091. & cap. 11. §. 1. & 1092.

Concil. Rom. an. 1079.

Vide supra lib. 1. cap. 41. §. 4. & cap. 48. §. 2.

Vide supra lib. 5. cap. 11. §. 6.

Cap. Procuracionum de censibus.

Vide supra lib. 5. cap. 14.

Ivo epist. 109.